

דף עו.

עין משפט א.

או"ח סימן שעט פעיף ב

ב. שתי חצרות ושני בתים בניהם ולא ערבו יחד אלא כל חצר לעצמה, ובא בן חצר אחד דרך בית שאצלו והניח ערובו בבית שאצל השני, וכן עשה השני שגם הוא הניח ערובו בבית הסמוך לחצר האחרת, לא קנו בזה ערוב, שכל אחד הניח ערוב בבית שער של חצר האחרת.

עין משפט ב.

או"ח סימן שצג פעיף ג

ג. ערב לשני בני אדם לאחד מבעוד יום ונאכל הערוב בביה"ש, ולשני ערב בבין השמשות, ששניהם קנו ערוב^ק, שלאותו שנאכל ערובו בבה"ש אנו מחשיבין ביה"ש לילה, ואותו שערכו עליו בבה"ש אנו מחשיבין ביה"ש ליום. אבל אם ערב לאחד בביה"ש ונאכל בביה"ש אינו ערוב^ר.

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן שעב פעיף ד

ה. אין שתי חצרות יכולות לערב יחד^ש אלא א"כ יהיה פתח בניהם, או חלון שיש בו ארבעה טפחים על ארבעה טפחים והיה מקצתו בתוך עשרה טפחים מן הארץ, ואז אם ירצו מערבין יחד^ת, ואם לאו מערבין

ק. מימרא דרבא בשבת ל"ד, ובערובין ע"ו. ואפי' שהמערב נעשה שליח משניהם וסותרים זה את זה, מ"מ כיון שערוכי חצרות מדרבנן היא תולים לקולא לכל אחד משום ספקא דרבנן, מ"ב אות ט"ו.

ר. דלאיש אחד לא מקילין לחלק בין השמשות לענין הנחה ולענין אכילה לשני זמנים, מ"ב אות ט"ז.

ש. מיירי כאן שלא נשתתפו החצרות יחד במבוי, אבל אם נשתתפו נעשו כולם כחצר אחת, ומותרים לטלטל מזה לזה אפי' לא היה רק חור קטן בניהם, מ"ב אות כ"ז.

ת. ואז יכולים לטלטל אפי' כלי הבית מזה לזה ולא רק כלי החצרות, מ"ב אות כ"ח. ואם יש פתח בניהם או חלון ד"ט וערכו בניהם מותר לטלטל גם דרך חור קטן כלים ששבתו בבית. ואם החלון עגול ויש בו לרבע ארבעה על ארבעה מהני, אבל ארוך וצר אפי' יש בשטחו ד' על ד' לא מהני, מ"ב אות ל'. ועיי' במ"ב אות ל"א בחלון עגול בתוך עשרה טפחים איך למדוד.

כל חצר לעצמו.

דף עו:

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן שעב פעיף ה

ה. ו. חלון שבין שני הבתים א אפי' הוא למעלה מעשרה טפחים ב, אם רצו מערבין יחד, וה"ה הארובה שבין הבית ועליה ואפי' אין שם סולם לעלות בו.

הגה: מ"מ ג בעינן שיהיה רחבו ד' טפחים על ד' טפחים, ואם עשו סורגים או רשת ד בחלון בטל מתורת חלון.

עין משפט ד.

או"ח סימן שעב פעיף ו

ו. ז. בית שבין שתי חצירות והוא פתוח לשתייהן, וערב עם שתייהן, אבל החצרות לא ערבו זו עם זו, אין לטלטל כלים ששבתו בבתיים ה מחצר לחצר ע"י הבית שבניהם.

ח. א. אם היה בין שתי החצרות כותל גבוה עשרה טפחים י, או שהיה קרקעיתה של אחת החצרות גבוה משל חברתה חמשה טפחים, ועשו עליה מחיצה ה' טפחים כדי להשלימה לעשרה, אינם יכולים לערב יחד.

א. מיירי שלא ערבו בחצר אשר הבתים האלו פתוחים אליו, דאם ערבו רשות אחד הם, ואפי' דרך חלון שאין בו שיעור פתח או דרך חורים מותר, מ"ב אות ל"ג.

ב. וישאני בתים מחצר כיון שהבית מקורה הרי הוא כמלא, וכאילו אין החלון גבוה עשרה, מ"ב אות ל"ד.

ג. פי' גם בחלון וארובה שבין ב' בתים.

ד. דבעינן ד"ט במקום אחד, ואין הנקבים או המרווחים מצטרפים, מ"ב אות ל"ט.

ה. אף שכלים ששבתו בבית האמצעי מותר לטלטל לשתי החצרות, וכן מהבתים שבשתי החצרות אליו, מ"מ מהבתים שבחצר זה לחצר השניה ע"י הבית האמצעי אסור, שהרי החצרות לא ערבו יחד.

ו. ודוקא שהערוב שעשו לא הניחו אותו בבית האמצעי אבל בהניחו בבית האמצעי נעשו כלם משותפין בכל, מ"ב אות מ'.

ז. ואין נפ"מ אם הכותל רחב ד' או לא. מ"ב או מ"א.

ט. היה הכותל שבין שתי החצרות גבוה עשרה שאינם יכולים לערב יחד, והיו פירות בראש הכותל, בני שתי החצרות יכולים להורידם לחצר וכן להעלות^ז פירות ששבתו בחצר ולהורידם מהכותל לחצר האחרת, בין שהכותל רחב ד' טפחים או אינו רחב^ח. אבל פירות ששבתו בבתים אם הכותל הוא רחב ד"ט אסור להעלותם עליו ולא להורידם ממנו, ואם אינו רחב ד"ט מותר דזה מקום פטור.

י. אם היה הכותל גבוה לאחת החצרות עשרה, ולשניה אינו גבוה עשרה, חצר שאינו גבוה לו עשרה מותר להשתמש בו אפי' בכלים ששבתו בבתים^ט, והחצר השניה שגבוה לה הכותל עשרה אסור לה להשתמש בכותל אפי' בכלים ששבתו בחצר^י, ובלבד שיהיה הכותל רחב ד"ט, אבל אם אינו רחב ד' מותר לשתייהן להשתמש אפי' בכלים מן הבתים ואפי' ערבה כל אחת לעצמה משום דהוי מקום פטור.

או"ח סימן שעב סעיף ז

עין משפט ה.

יא. נפרץ הכותל שבין שתי החצרות עד לשיעור עשר אמות^כ הרי הוא כפתח, ובלבד שלא נפרץ במלואו, ואם נפרץ יותר מעשר אמות או במלואו נחשבים כחצר אחת וצריכים לערב יחד^ל.

הגה: כ"ש אם אין בניהם מחיצה גבוה עשרה שצריכין לערב יחד.

ז. דגגין וחצרות רשות אחת הן וראש הכותל כאן לא גרע מגג ודוקא לחצרות אבל לא לבתים אם הוא רחב ד'. מ"ב אות מ"ה. ובין שערכו כל אחת לעצמה או לא ערכו כלל דכל החצרות רשות אחת הן וכמו בסעיף א'.

ח. אם הוא רחב ד' מקום חשוב ואינו בטל לגבי שתי החצרות, וע"כ אסור להעלות עליו מן הבתים וגם לא להוריד ממנו אל הבתים.

ט. והיינו בערבה לעצמה, דאל"כ אסור לה מבית לחצר וכ"ש למחיצה, מ"ב אות נ'.

י. כיון שלחבירו מותר מבית למחיצה זו הוי כחצרו, ואם ישתמש גם במחיצה ויהיה רשות לשניהם יאסר לראשון להוציא מבית למחיצה כיון שערכו כל אחד לעצמו, וע"כ נותנים התשמיש לזה שנוח לו התשמיש יותר והשני אסור, מ"ב אות נ"ב.

כ. ועד בכלל. דעד עשר הוי פתח ואז אם רצו מערבין שנים או כל חצר בנפרד, ואם נפרץ במלואו צריך לערב יחד בדוקא, וכן אם הפרצה יותר מעשר אמות.

ל. ואם ערכו כל אחד בנפרד אוסרים זה על זה, אם לא שעשו צורת הפתח במקום הפרצה שהיא יותר מעשרה, או בנפרץ במלואו.